

Literární internetový časopis

Promlky

<http://promlky.unas.cz/>

Únor 2005

Pomalů se stmívá, a to ještě není ani půl šesté večer. Po jarním počasí, které mou teplomilnou dušičku na začátku zimy nesmírně těšilo, přišel šok. Mrzne. I když nerada, musím připustit, že letos asi přeci jen zima bude. Jenže co s ní?

Kdosi mi kdysi řekl, že je třeba prožívat i to zlé, studené, abychom si pak o to více vážili tepla a světla. Na druhou stranu... Chlad převezu jednoduše tím, že se schovám uvnitř. Dlouhé večery se dají báječně využít - můžeme si povídat, něco tvořit, hrát a zpívat, nebo třeba psát. Dobrá, připouštím, nemůžeme se úplně vyhnout zimě, když konečně přišla. Každý se s ní popereme po svém. Někteří radostně vyrazí lyžovat, sáňkovat, stavět sněhuláky a koulovat se... Tedy vyrazili by, kdyby byl sníh. Ale co, k bruslení stačí led. A když není led? Tak - co třeba kolečkové brusle?

Zima, jakkoliv záludné roční období to je, může být tou nejhezčí roční dobou - stačí chtít. Za redakci Promlk slibuji, že budeme opravdu moc chtít, a tak se nám doufám budou dařit stále hezčí nová čísla. Ať se na vás zima usmívá.

Lucka Kučerová

Obsah

Úvodník - - - - -	- 1
Básně (Ivo Fencel) - - - - -	- 3
Oko (Věčný svit neposkvrněné mysli) - -	- 7
Knihy (Malé básně v próze) - - - - -	- 9
Monografie (Charles – Pierre Baudelaire) - -	- 10
Časopis (Texty) - - - - -	- 17

Redakce

Lucie Filipská - lucie.filipska@seznam.cz - šéfredaktorka
Lucie Kučerová - Kucerkafanfiry@seznam.cz - rubriky Rozhovory, Monografie
Erika Šídová - sidova@tiscali.cz - rubrika Knihy
Luděk Palek - palek.ludek@tiscali.cz - rubrika Servis
Jan Chlumský - JanChlumsky@seznam.cz - rubriky Oko, Výročník
Petra Nachtmanová - shaylen@post.cz - rubrika Literární soutěže
Richard Klail - klail@email.cz - fotografie
Pavel Březina - p_brezina@seznam.cz - příprava stránek

Internetová adresa literárního časopisu Promlky:

<http://promlky.unas.cz/>

<http://sweb.cz/promlky/>

Tištěná verze Textů je zdarma, stačí si o ně napsat na adresu:

Knihkupectví Malina
Dolní náměstí 344
755 01 Vsetín
tel.: 0657/619531

Uvítali bychom spolupráci s nějakou literární kavárnou nebo jinou, literatuře nakloněnou institucí, či spolkem, kam by bylo možno čas od času zaslat pár čísel.

Texty mají i svou internetovou podobu. Na adrese <http://www.inext.cz/texty> naleznete kompletní archiv všech dosud vydaných čísel. Na internetové stránky jsou vázány i další projekty.

Potápěč - literární rozcestník, tříděno dle národních literatur (v sekci české síťové časopisy jsou zařazeny i Promlky)
<http://www.inext.cz/texty/Frogman/index.html>

Scriptorium - virtuální knihovnička v současnosti je v ní více než sto rukopisů <http://www.inext.cz/texty/Book/skript.html>

Jihovýchodní pošta - literární časopis Zdeňka Mitáčka
<http://www.inext.cz/texty/Jvp/default.htm>

Dále stránky věnované A.S.Puškinovi, B.Vlčkovi
Na stránkách naleznete i ohlasy na naši činnost v tisku.

Luděk Palek

~~~~

Básně

Ivo Fencel

Do pustin

(Láska k jehňatům)

Měsíční úplněk je žlutá maska...

*třeba mě miluje jemně a sladce
třeba mě miluje, ach, co já vím,
třeba mě miluje a ve mně chlapce,
třeba se ještě dnes nerozpustím.
Možná mě má ráda, sladce a jehněd
možná má k obědu, to dopustím
možná mě má ráda jen jako jehněd
možná se napase - a do pustin*

pustá a temná je k jehňatům láska...

~~~~

Tak

Erichu Frommovi za "Mít či být?"

*Tak žádné mazlení, bylo by vlastněním
tak žádné tulení, když ona tu není
tak žádné mlaskání, když už jsme pohřbení*

*tak žádné hoštění, když kropáč vyzvání
tak žádná mast není, když je vlast chraptěním
tak žádné kostění, když je tu ostění
s ulitou.*

*Tak žádné studium, když vládne opium
Tak žádná poslání, když už jsme oddáni.
Tak žádné léčení, když už jsme svlečení
Tak žádné ulití, když už jsme ubití.*

~~~~

Pošt'ácká

věnováno geniu loci

*Skutečný genius
si žije v samotě
nepíše spionům
své jméno po plotě
genia nehalí
zlověstná legenda
halí belí Dalí
bohatá agenda
skutečný genius
ční opřen o koště
anebo pracuje
za noci na poště*

~~~~

Časopis

TEXTY - LITERÁRNÍ ČTVRTLETNÍK

Polívečka byla?

Ne, já měl Texty.

Aha! Doufám, že vám u nás chutnalo a přijdete zas, nashledanou.

Formátem mi tento literární čtvrtletník připomíná lístek z restaurace a to slušně zaplněný. Teď jde jen o to, zda jsem byl na dobrém obědě, či na nočním tahu. Po přečtení 35. čísla jsem bolehlav necítil, takže jsem určitě byl na tuhé stravě. Ovšem je také pravda, že žaludek by měl chuť ještě na něco sladkého jako přílohu. A co jsem vlastně měl k obědu? Jednu lichou povídku od začínajícího autora M. Lukáše. Moc chutný prozaický překlad Rekrece Jurije Andruchovyče. Do celkem zajímavého rozhovoru mi někdo přimíchal ždibec comicsu, aby mi pak naservírovali další a další kvanta textů. Bohužel omáčky, kterou mám tak rád, tam dali jen poskrovnu, byť si ty dvě básně ještě teď převaluji na jazyku.

Ano, přijdu zas. Nashledanou.

Redakce:

Šéfredaktor a zároveň webmaster: Pavel Kotrla

Redakce: Jiří Hrabal, Jakub Chrobák, René Kočík, Dalibor Malina, Milan Orálek, Martin Škabraha

Registrace MK ČR E 13264

Adresa: <http://www.inext.cz/texty>

Zasláno šéfredaktorem Textů Pavlem Kotrlou:

Texty vychází pět let. První číslo vyšlo na jaře roku 1996.

Přibližný seznam míst, kde se dají sehnat Texty: Vsetín, Olomouc, Ostrava, Brno.

Hygiena
Deníky

Statě, články, povídky:

Milostné tajnosti pařížských divadel
Salon roku 1845
Klasické muzeum v Bazar Bonne-Nouvelle
Výbor z útěšných maxim o lásce
Krédó milované ženy
Malý kouzelník, příběh z jednoho palimpsestu z Herculanea
Rady mladým spisovatelům
povídka Fanfareo
veršovaná parodie Salon karikatur (spolu s Bamvillem a Vituem)
Jak se splácejí dluhy, když má člověk nadání
Počestná dramata a romány
Pohanská škola
Literární názory
Estetické zvláštnosti

Další:

studie Edgar Allan Poe, jeho život a dílo
překlady Poea
hra Markýz od prvního husarského pluku
studie Dílo a život Eugéna Delacroixe
spolupráce na čtvrtém dílu antologie Francouzských básníků
Ubohá Belgie

Vypracovala Lucie Kučerová

Pošťák z pekla

*V mé duši ještě kupí se
milostné dopisy
však srdce puká na míse - a zbyly nápisy
a pošťák z pekla!
A vysledovat dají se
i šťastné případy
však srdce puklo na míse - a on má nálady,
můj pošťák z pekla!
A příbor zvoní o příbor
(milostné souboje)
a nádor pukl o nádor - a oba nají se
i pošťák z pekla*

~~~~~

Gazel sklenáře balada

V starobylém duchu

*Kdo by chtěl vidět div, ať počká na odliv
u Barentsova moře
Pak na sklo těch vln vpluj a dobře pamatuj:
dál můžeš už jen sám
Na sever po šest dní pluj v lodi solidní
a tu pocítíš vír
a vprostřed ryku vod, co řve tu o překot
se k výhni zdvihá sráz
Zachyt' se pevně strže a spatříš, jí se drže
nad hlavou v nebi hrad
A ten se v slunci třpytí, svou krásou duši sytí*

*pod ním však černá sluj
Vlez do sluje a tady porubej štíry, hady
za kterými spí drak
a chce to paži hbitou - a setni saň tu lítou
a rozpárej ji dýkou
a jen co krev skane na zem, tvé oko uzří rázem
zářící diamant
Ber ho a rychle... zpátky! A mine jen čas krátký
a můžeš řezat sklo*

~~~

zpět do Bruselu. 15. 7. 1865 tam dorazil. S Poulet-Malassisem, který do Bruselu odjel po svém krachu připravoval k vydání sbírku Trosky.

Neuralgie a zvracení provázely Baudelaira už každý den. Pak se náhle jeho stav zlepšil v polovině března 1866. Přijal pozvání na venkov. Znovu se mu ale přitížilo, prodělal dva záchvaty mozkové mrtvice, ztratil hybnost pravé strany těla. Charles byl převezen na kliniku Saint-Jean-et-Sainte-Elisabeth v ulici des Cendres 7. Odmítl převoz do Paříže. Jeho matka tedy přijela za ním, vzala ho z kliniky, aby se o něj mohla starat sama. Odvezla ho do Paříže a 4. 7. 1866 byl Charles přijat do léčebného ústavu Dr. Émila Duvala. V sobotu 31. 8. 1867 se dostavila agonie. Přišel kněz a tak než tento věčný buřič odešel, dostal poslední pomazání.

Literatura

Livanský K. et al (1988): Charles Baudelaire.- Přemožitelé času 7: 8 - 12.
Troyat H. (1998): Baudelaire. - Mladá fronta, Praha
kolektiv autorů (1981): Malá encyklopédia spisovateľov sveta - Obzor, Bratislava

Díla:

Sbírky:

Básně z mládí
Květy zla
Limby
Malé básně v próze (Pařížský splín)
Umělé ráje
Básně vzniklé ve spolupráci

Osobní zápisky:

Mé obnažené srdce
Rakety

před soud, dostali peněžitou pokutu a šest básní bylo zakázaných. V době, kdy byla sbírka v tisku, zemřel ve svém pařížském bytě Aupick. Charles utěšoval matku, cítil se být povolán chránit ji namísto Aupicka. Zklamání z odsouzení mu nahrazovala i paní Sabatierová, prohlašovala, že jej miluje. Baudelaira tím ale jen vyděsila, takže se stáhl do ústraní. Rozhodl se odstěhovat se za matkou na venkov do Honfleuru. Musel by ale nejprve zaplatit dluhy a na to neměl dost peněz. Povedlo se mu podepsat smlouvu, která ho zavazuje napsat pro La Revue contemporaine několik článků. Tak získal alespoň část peněz, které potřeboval a ke konci ledna 1859 odjel do Honfleuru. Pravidelně se vracel do Paříže a staral se o Jeanne, která byla nemocná. Vztah s ní ale zkomplikoval její bratr, který se do domu, který platí Charles přistěhoval, aniž by sestře jakkoliv pomohl. Charles utekl ke vztahům na jednu noc, pil, užíval drogy (opium a hašiš), psal nové vydání Květů zla a několik studií (O víně a hašiši). Jeho básně vyvolávali pobouření veřejnosti, ale nacházel i několik spřízněných duší, především mezi básníky. Baudelaire se rozhodl ucházet se o členství ve Francouzské akademii. V té době se uprázdnila dvě křesla, je tedy poměrně velká naděje na zvolení. Básník ovšem nepočítal se svou špatnou pověstí a tradiční konzervativností akademie. Po několika zklamáních se kandidatury vzdal. Po několika dalších zklamáních se mu povedlo stát se spoluautorem antologie z děl francouzských básníků. Tato práce ho ale nudila. Jeho přítel a vydavatel August Poulet-Malassise zkrachoval, Baudelaire se pokusil sehnat peníze přednáškovou cestou do Belgie. Nesehnal ale peníze na cestu, musel si vypůjčit, aby zaplatil svým věřitelům. Nakonec se vydal na přednáškovou cestu do Belgie, za kterou měl slíbený honorář. Nebyl ale zvyklý mluvit před obecností, jeho projev byl nezajímavý a nepřilákal posluchače. Dostal proto jen pětinu slíbeného platu. Charles byl zoufalý, smál se aby nezačal křičet. Jeho zklamání a zloba byla umocněna postupem syfilidy, která ochromovala jeho nervovou soustavu. Pro uklidnění bral opium a velké množství alkoholu. Belgií byl znechucen a unaven, dlouho se ale nemohl rozhodnout odjet zpět do Paříže a řešit svou finanční situaci. K tomuto rozhodnutí dospěl 4. 7. 1865. Odjel za matkou do Honfeur. Když od ní získal peníze, chtěl se okamžitě vrátit

Okno

VĚČNÝ SVIT NEPOSKVRNĚNÉ MYSLI

Tento rok se na filmových plátnech objevila další romantická komedie a jednu z hlavních rolí hraje Jim Carrey. Po zjištění těchto dvou věcí bych okamžitě dal ruce pryč. Již dlouho jsem neviděl filmovou lovestory, která by nebyla zbytečně patetická a která by měla alespoň náznak originality. Navíc při představě „dojáku“ s grimasami Jima Carreyho mi naskakuje husí kůže. Avšak! Scénář k tomuto filmu psal Charlie Kaufmann (V kůži Johna Malkoviche, Adaptace, Milujte svého zabijáka, Slez ze stromu) a trošku jsem pochyboval, že by se snížil k řadové romantice. Nakonec jsem film shlédl a jaké bylo mé překvapení...

Osamělý a nasmělý Joel (Jim Carrey) se seznámí s excentrickou a impulsivní Clementine (Kate Winslet). Zamilují se a prožívají velmi šťastný vztah. Jednoho dne přijde Joel za Clementine, ale ta ho nepoznává. Náhodou se dozvídá, že si jej Clementine nechala pomoci speciální metody vymazat z paměti, aby mohla začít znovu. Zoufalý Joel se rozhodne, že podstoupí zákrok také a absolvuje proceduru u stejné společnosti. Mazání vzpomínek na Clementine sledujeme uvnitř v Joelově mysli. Zde se mohl naplno projevit génius Charlieho Kaufmanna podpořený režii Michela Gondryho. Chaotické obrazy vzpomínek na Clementine jsou výborně promyšlené a do detailu propracované a v celku hezky napovídají pointu filmu. Ve chvíli, kdy se Joel v mazání mysli dostává do doby, kdy byl jeho vztah s Clementine ještě intenzivní si uvědomuje, že by si rád tyto hezké vzpomínky ponechal a snaží se s Clementine „skrýt“ ve vzpomínkách, které s ní nejsou spojeny.

Jim Carrey za celou dobu filmu udělal maximálně dvě své vyhlášené grimasy, ba co víc, jeho role osamělého a nasmělého Joela byla velmi přesvědčivá a v kombinaci s výbornou Kate Winslet jsou herecké výkony tohoto filmu vysoko nad průměrem. V jedné z vedlejších rolí se objevil i Elijah Wood a dobře se mu podařilo neevokovat vtíravou představu

Froda. Ba naopak. Doporučuji jako odvykací kůru pro rozvášněné fanynky „nositele prstenu“.

Film opravdu stojí za shlédnutí a ne pouze jednou! Scénář je natolik detailně propracovaný, že pouze jedno shlédnutí nestačí pro postřehnutí všech krásných drobností, kterými je snímek zahlcen.

Žeby další kultovní? Pro mne určitě.

J. Chlumský

~~~~

generála Aupicka. Dav však jeho názor nesdílel. Aupick zachoval neutralitu a za odměnu byl po revoluci ponechán ve funkci velitele Polytechniky.

Baudelaire a jeho přítel Champfleury využili zrušení cenzury a založili časopis Veřejné blaho (Le Salut public). Časopis ale po druhém čísle zanikl pro nedostatek peněz. Charlese rozhořčilo, že zatímco sám má neúspěch, generál Aupick byl jmenován velvyslancem u Vysoké porty. Následně Aupickovi odjeli do Cařihradu. Tím Charles ztratil poslední oporu - matku. V Paříži znovu vypukly nepokoje, Baudelaire byl na straně vzbuřenců. Revoluce ho brzo také znechutila, proto přijal místo šéfredaktora nového čtrnáctideníku Zástupce departementu Indre. Na venkově ale pobyl jen krátce, byl totiž brzo propuštěn. Od smrti Edgara Poea roku 1849 nepřestal Baudelaire na tohoto básníka myslet. Jednou provždy si zvolil svoji roli. Na příště bude vyloučen z počestných domů, bude překvapovat a šokovat. Rozhodl se odejít od Jeanne Duvalové, rád by jí ale nechal alespoň menší finanční obnos. Protože neměl dostatek peněz, rozhodl se dát jí několikrát za sebou menší částky. To si mohl dovolit, protože jako překladatel Poea měl alespoň malé příjmy. Zároveň také Jeanne, která ho podváděla, vyhodil z bytu. Mezitím Aupick, který na tom nebyl zdravotně nejlépe, odešel do důchodu a za své zásluhy pro blaho národa byl zvolen senátorem. V květnu 1853 přijeli Aupickovi zpět do Paříže. Charles znovu žádal matku o finanční pomoc, protože jej pronásledovali věřitelé. Ve svých 34 letech Charles nemohl svým blízkým prominout, že jej více finančně nepodporovali, i když měli z čeho.

Charles si našel nový byt a nadchl se pro novou ženu, paní Sabatierovou, přezdívanou bílá Venuše nebo Apollonie. Později se začal zajímat i o další ženu, herečku Marii Daubrunovou. Začali spolu žít, ale naděje vkládané do těchto dvou žen nevedly k výsledkům, vrátil se tedy k Jeanne a od roku 1855 vedli společnou domácnost. Už v září 1856 se znovu rozešli. Charles v té době zaznamenal úspěch s překladem Podivuhodných příběhů. Různé listy uveřejnily jeho nejlepší básně, stati o umění a karikatuře. Podepsal smlouvu s Poulet-Malassisem na vydání sbírky básní Květy zla. Za tuto sbírku byli on a jeho vydavatel postaveni

teoreticky. Nyní se jí musel postavit. Na radu Alphonse se Charles zapíše na právnickou fakultu. Studium práv ale používal spíš jen jako zástěrku. Místo učení psal verše, navštěvoval prostitutky, pořádal večírky s přáteli. Nemalé kapesné, které mu dávali rodiče mu nestačilo, zadlužil se. Poprosil o půjčku Alphonse, ten však odmítl a informoval o bratrově způsobu života Aupicka. Následně Aupick ustanoví nad nevlastním synem soudní dohled, který by pečoval o jeho výdaje. Na této situaci dojmě Charlese jen jediná věc - představa, že matka jeho vinou trpí. Nadchne se proto pro cestu do Indie. Loď do Kalkaty vyplula 9. 6. 1841. Cesta byla placena z Charlesova dědického podílu. Charles ovšem zůstal na lodi jen k ostrovu Réunion, tam přestoupil na loď zpět do Francie. Do Bordeaux dorazil Charles 16. 2. 1842, povedlo se mu v losování uniknout vojenské uniformě a ode dne dosažení plnoletosti 9. 4. 1842 mohl sám hospodařit se svým majetkem. Jeho příjmy byly odhadovány na 1 800 franků ročně. Nejprve vyrovnal staré dluhy a pak si nakoupil do bytu nějaký nábytek a pár drobností. Rozhazoval peníze jako šílený, znovu se zadlužil. V roce 1844 už Aupickovi došla trpělivost a prohlásil, že o Charlesovi už nechce slyšet. Nakonec byl nad Charlesem znovu ustanoven soudní dohled.

V této době se Charles seznámil s Jeanne Duvalovou, známou také jako slečna Lemerová nebo Jeanne Prosperová. Byla to vysoká mulatka tmavé pleti, druhořadá herečka, přezdívaná černá Venuše. Jeanne byla protipólem jeho matky Caroliny. Aby si přivydělal, snažil se Charles prosadit v literatuře. Zároveň začal koketovat s alkoholem. Neustále měl finanční problémy a nakonec se pokusil o sebevraždu. Způsobil si ale jen povrchní zranění. Dosáhl tím ale, že se mohl znovu ubytovat u rodiny. Přísný řád otcova domu mu nevyhovoval, proto znovu odešel. Ve 25 letech mu vyšla jeho první významná báseň, Don Juan v podsvětí. V té době zažil opravdový šok, kterým se mu stane objev textů Edgara Allana Poea. Ten se mu stane vzorem a průvodcem. Literární práce mu ale nepřinesla očekávané výděly, Charles byl znechucený, rostla jeho agresivita, znovu matce vyhrožoval sebevraždou. Revoluce roku 1848 mu přinesla možnost otevřeně se vzbouřit proti celé společnosti, hierarchii a omezujícím zákonům. Na barikádách vybízel k zavraždění

Knihy

MALÉ BÁSNĚ V PRÓZE (PETITS POEMS EN PROSE)

překlad Hanuš Jelínek; nakl. Garamond; 1999; str. 112

Knihu Baudelaire uvádí věnováním a krátkým dopisem Arsenu Hassayovi. Dále obsahuje 49 básní a veršovaný epilog. Každá z básní je jedinečná, v každé Baudelaire upozorňuje a reaguje na určitý problém, ať tehdy aktuální, či nadčasový. Témata více, či méně rozvíjí, určuje jasná a logická pravidla.

Některé básně jsou psané v ich formě, z čehož vyplývá částečná autobiografie, inspirace vlastními zážitky a bezpodmínečně dobou. Patrný je samozřejmě i Baudelaireův sklon k symbolismu a dekadentnímu způsobu života (*XIX. Hračka chudého - "Je tak málo zábav, které by nebyly hříšné"*). Básně reflektují jeho fantazie, ideály, výkřiky k lidem i do prázdna, různé fragmenty, tajemství tehdejší doby, hledání vnitřního lidu, vnitřního já, lekání se a útěky, nevyrovnanost.

Např. XLVIII. Anywhere out of the world - "Tento život je nemocnicí, v níž každý nemocný touží změnit lůžko."

Svou trefností zaujmají především kratší básně ke konci knihy, např. Zrcadlo, Okna, které přesně vystihují, jednoduchost, logiku či absorpitu daných témat.

Naopak delší útvary lépe zachycují detaily povah hrdinů, absolutních, daných pravd, reálií - *Portréty milenek, Heroická smrt.*

Dílo, ve kterém je cítit autorův osud jistě bylo ve své době neobvyklé, ne-li opovrhované a nepochopené. Právě v tom tkví krása toho, že dnes je naše generace z života prokletých básníků nadšena. Částečně litujeme toho, že jsme nemůžeme naplno pochopit jejich úděl. Každý z nás si z tohoto díla musí něco odnést. Ať už inspiraci, nebo špatný pocit z ponurých, avšak reálných myšlenek, které Baudelaire zpracovával.

Erika Šídová

Monografie

CHARLES-PIERRE BAUDELAIRE

(9. 4. 1821 v Paříži - 31. 8. 1867 v Paříži)

Charles-Pierre Baudelaire se narodil v rodině bývalého kněze, Josepha-Francoise Baudelaira, později vychovatele u vévody Antoina de Choiseul-Praslina. 19. 11. 1793 se Joseph-Francoise oficiálně zřekl kněžského úřadu a 9. 5. 1797, za vlády direktoria, se oženil s Jeanne-Justine- Rosalií Janinovou. Se svou ženou měl jen jediného syna, Alphonse. Po Rosaliině smrti se Francoise Baudelaire oženil s o 34 let mladší Caroline Archimbaut-Dufaysovou a s ní měl svého druhého syna, Charles-Pierra.

Charles-Pierre byl pokřtěn ve čtvrtek 7. června v kostele Saint-Sulpice. Jeho matka přijala usedlý způsob života jeho otce. Svůj čas věnovala péči o syna. Ani otec Charles-Pierra nezanedbával, často spolu chodili obdivovat sochy v Lucembuské zahradě. V době, kdy chlapci nebylo ještě ani šest let, jeho otec onemocněl a brzy zemřel. Charles-Pierre byl zarmoucen nejen smrtí otce, ale snad ještě více žalem své matky. Zároveň měl ale radost, že už o matčinu přízeň nemusí s nikým soupeřit. Caroline však nesla svůj vdovský stav velmi těžce. Byla nucena starat se o hmotné stránky existence. Jako právoplatná poručnice převzala Charlesovým jménem dědictví po otci. Otcův majetek se ale musel rozdělit mezi Charlese a staršího Alphonse. Carolinin příjem se nakonec ztenčil na rentu dvou tisíc franků.

V létě Caroline se synem odjela na pár týdnů do pronajatého domu v Neuilly nedaleko Bouloňského lesíka. Tam odpočívala a velmi se věnovala Charlesovi, který na tuto dobu později s láskou vzpomíná (Květy zla: Já v duchu stále zřím). Po návratu Caroline prodala několik kusů nábytku a obrazů a přestěhovala se se synem do skromnějšího bytu v domě číslo 30 na náměstí Saint-André-des-Arts. Nový domov se Charlesovi líbil i proto, že tam měl k matce ještě blíže. Toto období ale

netrvalo dlouho. Na jaře roku 1828 k nim začal přicházet major Jacques Aupick. Rok a půl poté, co Caroline pohřbila Francoise Baudelaira, synovi oznámí, že se hodlá znovu provdat. Charles byl zprvu zmatený, ale nakonec se s tím smířil. Krátce po svatbě byl major Aupick odvolán do Lunévillu. Ženu zatím poslal do vesnice Vaux u Creil. Podle všeobecně hláсанé verze si tam jela odpočinout, ale ve skutečnosti 2. prosince potratila. Dítě bylo počatu před svatbou a poskvnilo by matčinu pověst. 31. 5. 1829 byl major Aupick postaven mimo činnou službu. V červnu 1830 byl pak přidělen ke generálnímu štábu africké expediční armády a odjel do Alžíru. Charles si vychutnával každou hodinu s 15 měsíců otčímovy nepřítomnosti. Po návratu nechal Aupick zapsat Charlese do páté třídy královské koleje Karla Velikého. V této době byl Aupick vyslán do Lyonu. Charles tajně doufal, že odloučení bude tentokrát dlouhé, možná i definitivní. V lednu 1832 ale Aupick rozhodl, že se za ním rodina přestěhuje do Lyonu. V tomto období Charles pochopil, že matčino druhé manželství má i své výhody. Z nového bydliště měl zpočátku radost. Nadšení jej však brzy opustilo. Byl zapsán do penzionátu Delorme a posléze jako interní žák do královské koleje. První rok v nové škole byl pro Charlese těžký, v dalších letech se už do lycea většinou těšil. Učení mu nedělalo problémy, ale kvůli lenosti jeho výsledky kolísaly. Jediným jeho přítelem je Henri Hignard, který sdílí jeho zálibení ve skládání veršů.

9. ledna 1836 byl Aupick jmenován velitelem štábu první divize. Charles by byl rád, kdyby byla matka hrdá na něj, ale s úspěchy svého otčima nedokáže soupeřit. S otcovým povýšením souviselo i stěhování do Paříže. Charles začne chodit do královské koleje Louis-le-Grand. Je mu už 15 let. Zůstala mu ale lehkomyšlnost, náladovost a jeho výkony jsou velice nevyrovnané. Přesto ale dosahuje ve škole určitých úspěchů, hlavně za latinský verš a angličtinu. Přes nemalé problémy postoupil Charles do maturitního ročníku. Stále ale zůstává silně citově vázaný na matku. Z lycea Louis-le-Grand byl Charles vyhozen, protože odmítl učiteli vydat lístek se vzkazem, který převzal od spolužáka. Následně nastoupil do lycea Saint-Louis. 12. 8. 1839 Charles s "odřenýma ušima" odmaturoval. Do maturity jej vlastní budoucnost znepokojovala pouze